

Eiderdanisme begravet, saa ligger den ved Siden af mange brave Mænds, og jeg stammer mig derfor ikke derved. Men, naar den kommer op, efterat være begravet, og vil være lyslevende, saa blive Nogle bange for den, og Andre mene, at det er bedst at faae en geistlig eller en anden kraftig Mand til at mane den ned, og det er jo ikke saa forunderligt, at man ikke som Gjenganger synes om den (Latter).

J. Henseende til Prinds Christians Arveberrettigelse fra hans Kone udtalte den næstforrige Taler sig meget mere fyldestgjørende, end jeg formaar; men det staaer klart for mig, at det kunde ikke være efter Kongeloven, at en Mand kunde arve efter sin Kone, som nu lever. Konen maatte dog døe først, og dog maatte hun leve saalange, at de nærmere Prætendenter vare døde, og saa døe, thi ved Affald kunde hun efter mit Begreb ikke blive Arving efter Kongeloven, og endnu mindre kunde Prinds Christian dette. Det er de saa Ord, jeg vilde udtale, — det er sagtens nok — og jeg vil da anbefale Sagen. Naturligviis kan der ingen Tvivl være om, at jeg i Get og Alt stemmer for Sagen. Men kunde det som en æret Taler har antydet lade sig gøre at vende det om, og sætte det Sidste foran og det Første bagved (Latter), det skulde jeg ikke have Noget imod.

Beschov: Idet jeg skal søge at gjøre Rede for den Anskuelse, som en o. hyggelig Prøvelse af de foreliggende Tractater og Statsacter og overhovedet Danmarks hele politiske Stilling har ført mig til, skal jeg dog, ligesom mine Forgængere, indskrænke mig til den Deel af det fgl. Budskab, som omhandler Ophevelsen af Kongelovens Arvesølge, idet jeg, ligesom de, antager, at den anden Deel af Budskabet, nemlig angaaende Udvælgelsen af Prinds Christian og hans mandlige Descendenter til Arvinger af den danske Krone, har vundet Alles Bisald og er modtaget af Alle

med Taknemmelighed og Glæde (Hør!). Det har i en lang Række af Aar, som bekendt, været et levende og almindeligt Dnsse i Danmark at see Arvesølgen for det hele danske Monarchie ordnet paa den samme Maade for alle Landets Dele. Det var unægteligt en alvorlig Ulempe for vor Stat, at der var en forskjellig Arvesølge i de forskjellige Dele af Landet, idet nemlig Kongelovens agnatistcognatistiske Arvesølge kun gjaldt, om end for den overveiende større Deel af Landet, saa dog kun for en Deel, medens derimod det forrige tydske Lehnshertugdømme Holsteen havde en reen agnatistisk Arvesølge. Denne Forskjellighed har jo, ogsaa som bitterligt er, været Kilden til mangfoldige Ulykker for vort Land; det slesvig-holsteenske Oprør var jo vel nærmest foranlediget derved. Bigtigheden af en Ordning af dette Forhold maatte derfor af Alle erkjendes, og jo nærmere det Tidspunkt rykkede frem, da en Bestemmelse i denne Henseende syntes at kunne komme til Anvendelse, jo mere paatrængende nødvendig blev ogsaa derfor denne Ordning; men i Særdeleshed fremtraadte en Ordning af dette Forhold som en Nødvendighed fra det Øieblik af, at der blev Udsigt til, at en europæisk Anerkjendelse af det danske Riges Integritet kunde erhverves. Det samme Oprør, de samme Folkebevægelser i 1848 og de følgende Aar, som vare i mange Henseender saa rige paa Ulykker, havde dog ogsaa den blandt andre glædelige Følger, at man blev opmærksom paa, hvilken betydningsfuld Plads det danske Monarchie indtager i det europæiske Statsfamsund; det var derved blevet bitterligt, at det danske Riges Integritet var en Betingelse for Ligevægtens Opretholdelse i Europa, og der aabnedes derved en Udsigt for den danske Regjering til at kunne erhverve en offentlig europæisk Anerkjendelse af denne Integritet.